



GILLETTE: BAŞKANIM

GILLETTE AUDIO — PEPPE — GILLETTENARRATIVE.COM

Başkan oturmuyordu. Batıyordu. Konuşmuyor, bakmıyor, emir vermiyordu. Zar zor nefes alıyordu. En büyük adamların bile soğukta dışarıda bırakılmış çocuklara benzediği o günlerden biriydi.

Onu uzaktan fark ettim ve zarif bir buluşma ayarladım — iki kadın arkadaş. Sessizce yanına geldiler. Makyaj yok, kışkırtma yok. Sadece oradaydılar. Sanki biri onları, dolmayı reddeden bir boşluğu doldursunlar diye oraya yerleştirmişti.

Bir taşı kaldıran adamın çabasıyla gözlerini kaldırdı, bana baktı ve ağır bir ifadeyle sordu: Kim bunlar, Nando? Cevap vermeden gülümsedim. Üsteledi:

— “Nando... sence... fahişe mi bunlar?”

Sesi kırıktı. İroni yok, kötü niyet yok. Yalnızca korku. Sırf yalnız hissetmeyi bırakmak için birine para ödemesi gereken bir adama dönüşmüş olmanın korkusu.

Hayatında bir kadına asla para ödememişti — ama onlar için ceplerini sık sık boşaltmıştı. Birinci cep: gücü temsil eden kalın bir tomar banknot. Gerisi: bozuk para, sanki şunu der gibi: yalnızca seçtiğimi harcarım.

Yavaşça yaklaştım, uçurumun kenarında duran birine yaklaşır gibi.

— “Hayır, Başkanım. Fahişe değiller.”

Sanki bir hüküm bekliyormuş gibi yutkundu.

— “O hâlde ne bunlar?”

— “Yedek bunlar, Başkanım.”

Sessizlik. İlk başta anlamadı. Sonra anlam geldi.

— “Yedek... neyin yerine?”

— “Artık kendi başınıza hissedemediğiniz her şeyin yerine.”

İki kadın beni izliyordu ama gözlerini indirmediler. Alırlar — her zaman — ama asla istemezler.

Baştan çıkarmak için orada değillerdi. Bir kara deliğı doldurmak için oradaydılar.

Başkan yavaşça nefes aldı. Bir damla gözyaşı — yalnızca bir tane — sessizce düştü.

— “Nando... düşüyorum.”

— “Biliyorum, Başkanım. Ama bugün değıl.”

Ve bir saniyeliğıne, o anda, yeniden kendisi oldu. Rol değıl. Sembol değıl. İnsan.

Başkanım’ın insanı.

Merhaba, Peppe